

»Godnat,« svarede Per i Tanker, han gennemløb paany det forjættelsesrige Brev; stak det derpaa i Lommen og gik hastigt bort. Han vilde gaa hen i »Gryden«. Han trængte til at træffe Mennesker, til at tale, støje, give sin Sejrslykke Luft. Der paakom ham ogsaa en Trang til at yde sig selv og den ranglede Taske derhenne et utvetydigt Bevis for, hvor ligegyldig hun nu var bleven ham. Han havde ikke set hende, siden han opdagede hendes Bedrageri. Han havde med Vilje holdt sig borte fra Kaféen for ikke at høre paa de Løgnestudier og de opstyltede Fraser, hvormed hun rimeligvis vilde besmykke sin Færd. Nu skulde han med største Sindsro lykønske hende til hendes nye Pagt, ja endog — som Skikken derhenne paabød — give den sin faderlige Velsignelse.

Han gik gennem den uddøde St. Pederstræde og bag Petri Kirke henimod Volden. Idet han her drejede om Hjørnet, brød han ved sig selv ud i en tordnende Ed. Lige imod ham kom — skjult under en stor Paraply — en lille, zobelskindsklædt Herre, i hvem han alene paa det hurtige Fodskifte øjeblikkeligt genkendte den unge Ivan Salomon. Hurtigt traadte han over Rendestenen for at skraa over Kørebanen, men det var for silde. Et Udraab, et Frydeskrig: »Hr. Sidenius . . . Er det ikke Hr. Sidenius?« nødte ham til at standse.

»Hvor har dog Vorherre haft Dem saalænge?«